

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ

1999

2004

*Επιτροπή Ελευθεριών και Δικαιωμάτων των Πολιτών, Δικαιοσύνης και Εσωτερικών
Υποθέσεων*

4 Φεβρουαρίου 2003

ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

σχετικά με τις Συμβάσεις των Ηνωμένων Εθνών για τα ναρκωτικά

Επιτροπή Ελευθεριών και Δικαιωμάτων των Πολιτών, Δικαιοσύνης και
Εσωτερικών Υποθέσεων

Συντάκτρια: Kathalijne Maria Buitenweg

Εισαγωγή

Στις 16-17 Απριλίου 2003 θα συνεδριάσει στη Βιέννη το υπουργικό τμήμα του Οικονομικού και Κοινωνικού Συμβουλίου των Ηνωμένων Εθνών. Μια άλλη συνεδρίαση έχει ήδη προγραμματισθεί για το 2008. Αυτές οι συνεδριάσεις συμπίπτουν με τις δύο ημερομηνίες που έχουν τεθεί ως στόχος για την επίτευξη των σκοπών επί των οποίων συμφώνησε η Γενική Συνέλευση το 1998.

Το 2003 θεσπίστηκε ως ημερομηνία στόχος για νέες ή διευρυμένες στρατηγικές για τη μείωση της ζήτησης ναρκωτικών καθώς και για προγράμματα που θα καταρτισθούν σε στενή συνεργασία με αρχές δημόσιας υγείας, αρχές κοινωνικής πρόνοιας και αρχές για την εφαρμογή του νόμου. Αποτελεί επίσης το χρονικό όριο για εθνική νομοθεσία και προγράμματα που υλοποιούν το σχέδιο δράσης κατά της παράνομης παρασκευής, εμπορίας και κατάχρησης αμφιταμινούχων διεγερτικών και των πρόδρομων ουσιών τους, το οποίο εγκρίθηκε κατά τη Γενική Συνέλευση του 1998. Επιπλέον, από κράτη τα οποία δεν το έχουν πράξει ακόμη, ζητείται να εγκρίνουν έως το έτος 2003 εθνική νομοθεσία σχετικά με τη νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες και προγράμματα σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις της Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών του 1988 κατά του παράνομου εμπορίου ναρκωτικών και ψυχοτρόπων ουσιών, καθώς και τα μέτρα για την αντιστάθμιση της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες που εγκρίθηκαν κατά τη σύνοδο του 1998.

Η δεύτερη ημερομηνία στόχος είναι το 2008. Αυτή την ημερομηνία τα κράτη έχουν ως στόχο την εξάλειψη, ή τουλάχιστον τη σημαντική μείωση, της παράνομης παρασκευής, εμπορίας και διακίνησης ουσιών που απαριθμούνται στις Συμβάσεις. Συνεπώς, η διάσκεψη του Απριλίου του 2003 μπορεί να θεωρηθεί ως σημαντική ευκαιρία, όπου οι σημερινές πολιτικές μπορούν να επιβεβαιωθούν ή να εκφραστούν και να προταθούν αλλαγές και επιφυλάξεις.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση θα εκπροσωπηθεί με επίσημη αντιπροσωπεία, η οποία ευτυχώς θα αποτελείται από μέλη των τριών θεσμικών οργάνων. Σ' αυτό ακριβώς το πλαίσιο, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αποφάσισε να εκφράσει τη γνώμη του για μερικά από τα ζητήματα που θα συζητηθούν στη Βιέννη.

Τρεις Συμβάσεις των Ηνωμένων Εθνών

Σε διεθνές επίπεδο, οι πολιτικές για τα ναρκωτικά καθορίζονται από τρεις Συμβάσεις των Ηνωμένων Εθνών: η Ενιαία Σύμβαση του 1961 για τα ναρκωτικά, η Σύμβαση του 1971 για τις ψυχοτρόπους ουσίες και η Σύμβαση της Βιέννης του 1988 κατά του παράνομου εμπορίου ναρκωτικών ουσιών.

Η Ενιαία Σύμβαση του 1961 για τα ναρκωτικά αναφέρει ότι η κατοχή, χρήση, εμπορία, διανομή, εισαγωγή, εξαγωγή, παρασκευή και παραγωγή ναρκωτικών περιορίζεται αποκλειστικά για ιατρικούς και επιστημονικούς σκοπούς.

Για την επίτευξη αυτού του αποτελέσματος, τα Μέρη αυτής της Σύμβασης έχουν θεσπίσει κατευθυντήριες αρχές, η εφαρμογή των οποίων ανατίθεται σε διεθνή όργανα ελέγχου.

Ουσιαστικά το κείμενο προβλέπει δύο συμπληρωματικές μορφές παρέμβασης και ελέγχου: η πρώτη, η οποία είναι προληπτικής φύσεως, αφορά τη νόμιμη, επιστημονική και ιατρική

εμπορία: η δεύτερη, κατασταλτικής φύσεως, αφορά παράνομο εμπόριο, κατάχρηση ναρκωτικών και εθισμό στα ναρκωτικά.

Ο έλεγχος της νόμιμης εμπορίας βασίζεται σε μια δέσμη εθνικών και διεθνών προληπτικών μέτρων, η οποία εφαρμόζεται σε ουσίες που κατατάσσονται στα ναρκωτικά (άρθρα 2 και 3). Αυτά τα μέτρα υποχρεώνουν τα κράτη να παρέχουν στα όργανα ελέγχου – την Επιτροπή Ναρκωτικών του Οικονομικού και Κοινωνικού Συμβουλίου και το Διεθνές Όργανο Ελέγχου Ναρκωτικών (άρθρα 5 έως 18) – εκτιμήσεις των απαιτήσεων σε ναρκωτικά σε εθνικό επίπεδο (άρθρο 19), στατιστικά στοιχεία της παραγωγής ναρκωτικών (άρθρο 20) και τακτικές εκθέσεις για την ενημέρωσή τους όσον αφορά την κατάσταση στη χώρα τους.

Σύμφωνα με την Ενιαία Σύμβαση του 1961, ο έλεγχος του παράνομου εμπορίου θα πρέπει να αρχίζει από τον έλεγχο της καλλιέργειας. Η παράνομη παραγωγή μυκόνου της υπονόρου, φύλλου της κόκας και καννάβεως αποτελεί την κύρια πηγή της εμπορίας ναρκωτικών. Ανίκανη να παρέμβει στην πηγή, η διεθνής νομοθεσία ελπίζει να την αποθαρρύνει με κατασταλτικά μέτρα που στοχεύουν στο να αποτρέψουν τους εμπόρους ναρκωτικών. Για το σκοπό αυτό ορίζονται τρεις διατάξεις στην Ενιαία Σύμβαση: σύσταση προς τα κράτη ότι σοβαρές παραβάσεις σε ζητήματα εμπορίας ναρκωτικών υπόκεινται σε "κατάλληλη" ποινή (άρθρο 36), μέτρο που αφορά τη δήμευση κατασχεθεισών ουσιών (άρθρο 37) και μέτρα για διεθνή ποινική συνδρομή και συνεργασία, ειδικότερα σε ζητήματα έκδοσης (άρθρο 35). Αυτή η συνεργασία προωθήθηκε περαιτέρω στη Σύμβαση της Βιέννης του 1988 κατά του παράνομου εμπορίου ναρκωτικών και ψυχοτρόπων ουσιών. Όντως αυτή ενισχύει την αυστηρότητα των προηγούμενων διατάξεων που αφορούν την έκδοση (άρθρο 6) καθώς και τη διεθνή αμοιβαία δικαστική συνδρομή (άρθρο 7), τις κατασταλτικές διαδικασίες (άρθρο 8) και τις διατάξεις που αφορούν την παράνομη καλλιέργεια (άρθρο 14), θεσπίζοντας παράλληλα μια ειδική διαδικασία για την ανακάλυψη εμπορών ναρκωτικών, μέσω ελεγχόμενων παραδόσεων (άρθρο 11) και δημιουργώντας συζητήσιμα νέα διεθνή ποινικά αδικήματα όπως η υποκίνηση.

Η Σύμβαση του 1971, η οποία μοιάζει κατά πολύ με την Ενιαία Σύμβαση, θεσπίζει διεθνή έλεγχο ο οποίος είναι σαφώς λιγότερο αυστηρός για τις επονομαζόμενες "ψυχοτρόπους" ουσίες, που εν γένει παράγονται από τη βιομηχανία φαρμακευτικών προϊόντων. Η ομοιότητα στην εκπόνηση και των δύο κειμένων επιτρέπει συνεπώς οι τροπολογίες που προτείνονται στην Ενιαία Σύμβαση να μεταφερθούν, τηρουμένων των αναλογιών, στη Σύμβαση του 1971. Η Σύμβαση του 1988 είναι η περισσότερο αμφιλεγόμενη. Συμπληρώνει και ενισχύει τις προηγούμενες Συμβάσεις. Οι Συμβάσεις του 1961 και του 1971 στοχεύουν στον περιορισμό της χρήσης "ναρκωτικών" και "ψυχοτρόπων ουσιών" για ιατρικούς και/ή επιστημονικούς σκοπούς. Απαιτούν από τα μέρη να δημιουργήσουν "αξιόποινες παραβάσεις" για τον έλεγχο της χρήσης ορισμένων ναρκωτικών, θέτοντας ελέγχους στην παρασκευή, στην παραγωγή, στην καλλιέργεια, στην εισαγωγή, στην αγορά ή στην κατοχή. Η Σύμβαση του 1988 προχωρεί περαιτέρω. Απαιτεί από τα μέρη να θεσπίσουν παραβάσεις των όρων της ως ποινικών αδικημάτων βάσει των εσωτερικών νομοθεσιών τους, συμπεριλαμβανομένης της κατοχής, της αγοράς και της καλλιέργειας παράνομων ναρκωτικών για προσωπική χρήση.

Στις συζητήσεις που γίνονται σε τοπικό, περιφερειακό, εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο σχετικά με την αποτελεσματικότητα και τις συνέπειες των σημερινών πολιτικών για τα ναρκωτικά, οι Συμβάσεις των Ηνωμένων Εθνών συχνά αναφέρονται ως λόγοι για τους οποίους δεν είναι δυνατές αλλαγές. Ωστόσο, αυτές οι Συμβάσεις εκπονούνται και κυρώνονται από τα κράτη μέλη και αυτά τα κράτη μέλη είναι επίσης σε θέση να προτείνουν τροπολογίες και/ή να ακυρώσουν τις Συμβάσεις.

Κατά την προσεχή διάσκεψη θα πρέπει να συζητηθούν δύο σημαντικά ζητήματα: μια πρωτοβουλία για αξιολόγηση της αποτελεσματικότητας των τριών Συμβάσεων των Ηνωμένων Εθνών και οι μέθοδοι που επιλέγονται για την καταπολέμηση των προβλημάτων της κατάχρησης ναρκωτικών· η ύπαρξη επιθυμίας για την τροποποίηση της Ενιαίας Σύμβασης του 1961 για τα ναρκωτικά, προκειμένου να υπάρξει ορθολογική οργάνωση της ταξινόμησης των ουσιών που απαριθμούνται εκεί.

ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

Υπάρχει πιθανώς συναίνεση σε παγκόσμιο επίπεδο σχετικά με την επείγουσα ανάγκη της μείωσης του όγκου της ζημίας που προκαλούν τα ναρκωτικά. Ωστόσο, υπάρχει μεγάλη συζήτηση σχετικά με το κατά πόσον είναι αποτελεσματικές οι επιλεγόμενες μέθοδοι, που είναι κατά κύριο λόγο μέτρα για τη μείωση της παράνομης προσφοράς και της ζήτησης για ναρκωτικά. Θα μπορούσε να προταθεί η διοργάνωση μιας διάσκεψης των Ηνωμένων Εθνών το 2004 προκειμένου να αξιολογηθεί το αποτέλεσμα των Συμβάσεων των Ηνωμένων Εθνών για τα ναρκωτικά και, εάν χρειάζεται, να αντληθούν διδάγματα για το μέλλον.

Μια τέτοια αξιολόγηση θα πρέπει να παράσχει επακριβή κατανόηση της αποτελεσματικότητας των Συμβάσεων των Ηνωμένων Εθνών όσον αφορά ειδικότερα:

- τη μείωση αφενός της διάδοσης και αφετέρου της ζήτησης παράνομων ναρκωτικών,
- τις κοινωνικές συνέπειές τους και τις συνέπειές τους που σχετίζονται με την υγεία ειδικά σχετικά με τη στρατηγική μείωσης της ζημίας που προκαλούν,
- την εγκληματικότητα που σχετίζεται με τα ναρκωτικά, τόσο τη μικρής κλίμακας εγκληματικότητα όσο και τα οργανωμένα εγκληματικά δίκτυα, με τις συνέπειές τους σε ολόκληρη την κοινωνία, συμπεριλαμβανομένων της διαδικασίας λήψης αποφάσεων, της οικονομίας και των δημόσιων οικονομικών.

ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ

Η παράλληλη ύπαρξη της Ενιαίας Σύμβασης και της Σύμβασης του 1971 έχουν οδηγήσει σε ορισμένες μη λογικές συνέπειες όπως το γεγονός ότι ένα φυτό (κάνναβις) που περιέχει κατ' ανώτατο όριο 3% ενός κύριου στοιχείου αντιμετωπίζεται αυστηρότερα από ό,τι η αγνή ουσία περιεκτικότητας 100% (τετραϋδροκανναβινόλη ή THC). Για να το τοποθετήσουμε σωστά, απαιτείται μια εκ νέου ταξινόμηση ορισμένων ουσιών.

Η εκ νέου ταξινόμηση ορισμένων ουσιών από την Ενιαία Σύμβαση και η πιθανή εκ νέου ταξινόμησή τους στη Σύμβαση της Βιέννης αλλάζει μόνον τις διατάξεις για τη χρήση και όχι τις διατάξεις και την απαγόρευση για την καλλιέργεια (άρθρα 26 και 28 της Ενιαίας Σύμβασης). Η απαγόρευση της καλλιέργειας φυτών δεν μπορεί να καταργηθεί απλώς με μια εκ νέου ταξινόμηση. Η άρση αυτού του ελέγχου θα μπορούσε να γίνει μόνον με τροποποίηση της Σύμβασης. Αυτός ο περιορισμός, περίεργος για καλλιεργούμενα φυτά που ελέγχονται διεθνώς, κατά κάποιον τρόπο μειώνει το ενδιαφέρον της τεχνικής εκ νέου ταξινόμησης για φυσικά καλλιεργημένα ναρκωτικά.

Το άρθρο 47 της Ενιαίας Σύμβασης προβλέπει τη δυνατότητα των συμβαλλομένων μερών να ζητήσουν την τροποποίηση της Σύμβασης μέσω της διαδικασίας τροποποίησης. Περισσότερο ενδιαφέρον για τη βελτίωση της Σύμβασης βραχυπρόθεσμα είναι το άρθρο για την εκ νέου ταξινόμηση (άρθρο 3).

1. Η τεχνική της εκ νέου ταξινόμησης στο άρθρο 3.

Η τεχνική της εκ νέου ταξινόμησης στο άρθρο 3 της Ενιαίας Σύμβασης είναι ενδιαφέρουσα εφόσον παρέχει τη δυνατότητα αλλαγής αφενός του καταλόγου των ταξινομημένων ουσιών και αφετέρου του καθεστώτος που τις συνοδεύει. Επιπλέον, μπορεί να χρησιμοποιηθεί οποιαδήποτε στιγμή, με την πρωτοβουλία οιαδήποτε συμβαλλόμενου μέρους, και έχει το πλεονέκτημα του να θίξει μια από τις πλέον συζητήσιμες πλευρές του διεθνούς ελέγχου: την ταξινόμηση των **ναρκωτικών** στους πίνακες της Ενιαίας Σύμβασης.

Ας υπενθυμίσουμε ότι η Σύμβαση παραθέτει περισσότερες από εκατό ουσίες οι οποίες κατατάσσονται σε τέσσερις πίνακες, ταξινομημένους ως εξής:

- **Πίνακας I:** περιλαμβάνει οπιούχα, τόσο φυσικά (όπιο) όσο και ημισυνθετικά (μορφίνη, ηρωίνη), παράγωγα της κόκας (κοκαΐνη) και της καννάβεως (χασίσι) καθώς και πολυάριθμες συνθετικές ουσίες (πεθιδίνη, μεθαδόνη ...).

- **Πίνακας II:** περιλαμβάνει ουσίες που χρησιμοποιούνται για ιατρικούς σκοπούς και απαιτούν λιγότερο αυστηρό έλεγχο λόγω του μικρότερου κινδύνου κατάχρησης. Περιλαμβάνει ένα φυσικό οπιούχο (κοδεΐνη) και συνθετικές ουσίες (πρόπιραμ, δεξτροπροποξυφίνη).

- **Πίνακας III:** είναι ο πίνακας των εξαιρέσεων. Αποκλείει μια σειρά φαρμακευτικών παρασκευασμάτων που γίνονται από ουσίες οι οποίες δεν έχουν ως επακόλουθο κατάχρηση ή επιβλαβείς συνέπειες. Αυτό ισχύει για ορισμένες σκόνες και υγρά με χαμηλή δόση όπιοι.

- **Πίνακας IV:** περιλαμβάνει ορισμένα ναρκωτικά από τον Πίνακα I τα οποία θεωρούνται ότι έχουν ιδιαίτερα επικίνδυνες ιδιότητες και εξαιρετικά περιορισμένη θεραπευτική αξία. Περιλαμβάνει οπιούχα τόσο ημισυνθετικά (ηρωΐνη, δεσομορφίνη) όσο και συνθετικά (κετοβεμιδόνη, ετορφίνη), καθώς και κάνναβη και ρητίνη καννάβεως.

Αυτοί οι πίνακες δείχνουν ότι το κύριο κριτήριο για την ταξινόμηση μιας ουσίας είναι η ιατρική χρήση της. Λαμβάνοντας υπόψη την αρχή σύμφωνα με την οποία οι μόνες νόμιμες χρήσεις είναι αυτές για ιατρικούς ή επιστημονικούς σκοπούς (άρθρο 4), φυτά ή ουσίες που στερούνται αυτού του σκοπού αυτομάτως θεωρούνται ως ιδιαίτερα επικίνδυνα. Αυτό ισχύει για την κάνναβη και τη ρητίνη καννάβεως που κατατάσσονται με την ηρωΐνη στην ομάδα IV για το μόνο λόγο ότι δεν έχουν θεραπευτική αξία. Ένας λόγος ο οποίος εν πάση περιπτώσει είναι συζητήσιμος, αφού η κάνναβη θα μπορούσε να έχει πολυάριθμες ιατρικές χρήσεις.

Μία από τις πλέον θεμελιώδεις προκλήσεις αυτού του συστήματος ταξινόμησης αφορά τη διαφορετική μεταχείριση ναρκωτικών και ψυχοτρόπων ουσιών. Ιστορικά αυτό είναι το αποτέλεσμα της άρνησης (σχεδόν με μία ψήφο, κατά τη διάρκεια των προπαρασκευαστικών συζητήσεων της Ενιαίας Σύμβασης) να ταξινομηθούν τα βαρβιτουρικά με τις διεθνώς ελεγχόμενες ουσίες.

Αυτή η άρνηση αποτελεί όντως εν μέρει την απαρχή της Σύμβασης για τις ψυχοτρόπες ουσίες που εγκρίθηκε στη Βιέννη το 1971. Αυτή η Σύμβαση ζητήθηκε από αναπτυσσόμενες χώρες, οι οποίες δεν κατάλαβαν τη διαφορά μεταξύ φυσικών ψυχοτρόπων ουσιών (όπιο, κόκα, κάνναβη) και συνθετικών ψυχοτρόπων ουσιών από τη βιομηχανία φαρμακευτικών προϊόντων (αμφεταμίνες, βαρβιτουρικά, ψευδαισθησιογόνα ...). Έτσι, για παράδειγμα, παρά το γεγονός ότι τα βαρβιτουρικά, οι αμφεταμίνες και τα συνθετικά ψευδαισθησιογόνα (LSD 25, PHP, MBA, NDMA ...) είναι σαφώς πιο ισχυρά και προκαλούν μεγαλύτερο εθισμό από ό,τι η κάνναβη ή το φύλλο κόκας, την εποχή εκείνη δεν τέθηκαν υπό κανένα διεθνή έλεγχο.

Η αδικία της κατάστασης οδηγεί συνεπώς τα Ηνωμένα Έθνη να φέρουν τις ψυχοτρόπους ουσίες στο πεδίο εφαρμογής του ελέγχου.

Οι **ψυχοτρόπες ουσίες** σήμερα ταξινομούνται από τη Σύμβαση της Βιέννης (άρθρο 1) σε τέσσερις πίνακες:

- **Πίνακας I:** περιλαμβάνει επικίνδυνα ναρκωτικά που δημιουργούν σοβαρό κίνδυνο στη δημόσια υγεία και των οποίων η θεραπευτική αξία είναι αμφισβητήσιμη ή μηδενική. Περιλαμβάνει συνθετικά ψευδαισθησιογόνα (LSD 25, DMT) και τετραϋδροκανναβινόλες (THC).
- **Πίνακας II:** περιλαμβάνει διεγερτικά του τύπου αμφεταμίνης, περιορισμένης θεραπευτικής αξίας, καθώς και ορισμένα αναλγητικά όπως η φαινκυκλιδίνη, η οποία δεν έχει καμία θεραπευτική αξία για τον άνθρωπο.
- **Πίνακας III:** περιλαμβάνει βαρβιτουρικά προϊόντα με ταχεία ή μέτρια αποτελέσματα, τα οποία υπήρξαν αντικείμενο σοβαρής κατάχρησης αν και χρήσιμα από θεραπευτικής πλευράς.
- **Πίνακας IV:** περιλαμβάνει υπνωτικά, ηρεμιστικά (βενζοδιαζεπίνη) και αναλγητικά, τα οποία προκαλούν υπολογίσιμη εξάρτηση, αλλά κυρίως χρησιμοποιούνται στη θεραπεία.

Αυτή η ταξινόμηση επαναλαμβάνει τα κριτήρια της θεραπευτικής αξίας, αλλά στην πραγματικότητα περισσότερο ή λιγότερο βασίζεται στο κατά πόσον μια ουσία ανήκει σε μία από τις τέσσερις φαρμακολογικές ομάδες: ψευδαισθησιογόνα (Πίνακας I), αμφεταμίνες (Πίνακας II), βαρβιτουρικά (Πίνακας III), ηρεμιστικά (Πίνακας IV).

Αξίζει να σημειωθεί ότι μια σύγκριση των ταξινομήσεων των ναρκωτικών και των ψυχοτρόπων ουσιών δεν συμβαδίζει καθόλου με τον υγειονομικό και κοινωνικό κίνδυνο που θέτουν τα εν λόγω προϊόντα. Ουσίες οι οποίες προκαλούν μόνον ελαφρά εξάρτηση κατατάσσονται μεταξύ των ναρκωτικών ενώ ουσίες που προκαλούν υψηλό βαθμό εξάρτησης κατατάσσονται μεταξύ των ψυχοτρόπων ουσιών. Συνεπώς, με έκπληξη μαθαίνει κανείς ότι στο διεθνές δίκαιο το LSD, η μεσκαλίνη, η ψιλοκίνη και άλλα συνθετικά ψευδαισθησιογόνα DMT, STP ... δεν είναι ναρκωτικά αλλά ψυχοτρόπες ουσίες. Ακόμη περισσότερο, όταν το φυτό της καννάβεως κατατάσσεται μεταξύ των πλέον επικίνδυνων ναρκωτικών, το κύριο στοιχείο του η τετραϋδροκανναβινόλη ή THC είναι απλώς ψυχοτρόπος ουσία. Είναι δύσκολο να εξηγήσει κανείς πώς ένα φυτό που περιέχει κατ' ανώτατο όριο 3% του κύριου στοιχείου του αντιμετωπίζεται αυστηρότερα από ό,τι η αγνή ουσία περιεκτικότητας 100%.

Συνεπώς, θα ήταν χρήσιμο να γίνει προσπάθεια αναδιοργάνωσης αυτών των πινάκων με τη χρησιμοποίηση της διαδικασίας εκ νέου ταξινόμησης για ορισμένο αριθμό ναρκωτικών ουσιών. Αυτό παρέχει τη δυνατότητα να μεταφερθούν από έναν πίνακα σε έναν άλλο, να ταξινομηθούν εκ νέου ως ψυχοτρόπες ουσίες ή απλούστατα να διαγραφούν από τον κατάλογο των διεθνώς ελεγχόμενων ουσιών.

Οι κανόνες που αφορούν την πρόταση αλλαγών στους πίνακες της Σύμβασης του 1961 προβλέπονται στο άρθρο 3 το οποίο ορίζει τους όρους τροποποίησης του πεδίου εφαρμογής του διεθνούς ελέγχου. Οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν ήδη ακολουθήσει μία φορά αυτή την οδό όταν πρότειναν την εκ νέου ταξινόμηση της δεξτροπροποξυφένης.

Εκτός των προαναφερθεισών τεχνικών (εκ νέου ταξινόμηση και τροποποίηση), οι ίδιες οι Συμβάσεις περιέχουν επίσης διατάξεις για επιφυλάξεις (πράγμα το οποίο είναι δυνατόν μόνον

κατά το χρόνο υπογραφής, κύρωσης ή προσχώρησης) και καταγγελία η οποία μπορεί να χρησιμοποιηθεί οποιαδήποτε χρονική στιγμή.